

Love med den samme Klausul, og disse Love var: Ekstraordinær Beskatning af Chokolade-, Sukkervarer etc., Afgift af Automobilringe og Toldafgift af forskellige Luksusvarer. Disse 3 Love vilde tilsammen have indbragt 16 Mill. Kr., lavt regnet, og dette lagt til de 5 Mill. Kr., som Loven om Afgift af Automobiles indbringer, og som jo virkelig eksisterer den Dag i Dag, vilde give 21 Mill. Kr. om Aaret, som jeg vilde have anvendt (Statsministeren [Stau-ning]: Vilde have anvendt!) . . . ja, vilde have anvendt til Afbetaling paa Statsgælden. Den højtærede Finansminister sagde nemlig, at der var ingen før ham, der havde tænkt paa det, der havde villet noget saadant, og derfor paaviser jeg, at jeg ikke alene har villet det, men jeg har ogsaa gjort det for Automobilomsætningsafgiftens Vedkommende; og det er ikke min Skyld, at de 3 andre Love, som vilde have givet yderligere 16 Mill. Kr. om Aaret til ekstraordinær Afbetaling paa Statsgælden, ikke kunde gennemføres i dette Ting. Dette er dog det klareste og tydeligste Bevis for, at denne Idé kan den højtærede Minister ikke tage Patent paa, den har den foregaaende Regering virkelig i meget høj Grad været inde paa.

Maa jeg saa sige et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Schmidt, inden jeg gaar over til nogle Bemærkninger til den ærede Ordfører. Det ærede Medlem Hr. Schmidt var stærkt inde paa, hvad jeg forstaaer er et Hovedpunkt i hans sønderjydske Agitation, nemlig dette med Autonomien for Mindretallet, at man ikke kan sige, at den danske Mindretalslovgivning er virkelig retfærdig og billig overfor Mindretallene, naar en saadan Autonomi ikke er gennemført. Jeg maa sige til det ærede Medlem, som jeg har sagt før, at det er mærkeligt, at han bestandig kommer frem med dette, naar han dog ikke kan være blind for, at vi, der hører paa ham, nødvendigvis maa se hans Udtalelser i denne Retning i Belysning af, hvorledes det tyske Flertal optræder overfor det danske Mindretal Syd for Grænsen. Der er slet ikke Tale om, at det har givet Autonomi for det danske Mindretal i deres Skole- og Kirkevæsen, og man er tilmed saa uendelig langt fra der at have givet saadanne retfærdige og rimelige Bestemmelser til Beskyttelse af Mindretallenes Nationalitet og nationale Liv, som vi har gennemført Nord for Grænsen.

Maa jeg i Forbindelse hermed, da jeg taler til det ærede Medlem Hr. Schmidt, berøre en anden Ting. Jeg har set, at det

ærede Medlem og enkelte andre tyske Talere og Skribenter har benyttet en Udtalelse af mig ved den berømte Dybbøl-Fest i 1920 i agitatorisk Øjemed og paa en Maade, som aldeles fjerner sig fra det virkelige Forhold. Jeg vil benytte denne Lejlighed til ganske kort at paapege dette. Denne Tale var ikke skrevet, og der blev ikke optaget noget officielt af mig godkendt Referat af den, men der staaer et meget godt Referat, som jeg kun i alle Maader kan være glad ved, i „Heimdal“, men naturligvis er det ikke Talen in extenso, og navnlig paa eet Punkt er Referatet stærkt sammentrængt, dér, hvor jeg siger: „Dage som disse falder med Ansvarets Magt, hvor har ikke Sønderjyderne længtes mod denne Dag? Men den paalægger hver af os en Pligt. Vi taler om Genforening. Sagen er, at aldrig i vor tusindaarige Historie har Sønderjylland været eet med Danmark. Først nu sker det efter Sønderjydernes egen lykkelige Villie.“

Dette er blevet fortolket derhen, at jeg skulde have sagt paa Dybbøl, at der aldrig har været nogen statsretlig Forbindelse mellem Sønderjylland og Danmark. Det, som jeg ved den Lejlighed talte om, og som Konteksten formentlig ogsaa viser, var jo dette, at der ikke har været nogen administrativ Enhed mellem Sønderjylland og Danmark, ikke været nogen Enhed i de administrative Institutioner, Sønderjylland har haft saa overordentlig meget særegent. Det var det, jeg i faa Ord paapegede, at denne Sammenarbejdning af det særligt sønderjydske og det særligt danske, denne fuldstændige Genforening, var noget, der vilde kræve et betydeligt Arbejde og ogsaa kræve et ikke ringe Medarbejde og en ikke ringe Resignation fra Sønderjydernes Side. Men en saadan Taabelighed som, at jeg skulde have sagt, at der ikke har været nogen statsretlig Forbindelse mellem Sønderjylland og Danmark, maa det i høj Grad undre mig, at man vil lægge mig i Munden, ikke fordi jeg er Historiker, men fordi ethvert Skolebarn i Danmark ved, at statsretlig Forbindelse har alle Dage bestaaet mellem Sønderjylland og Danmark. Den statsretlige Forbindelses Inderlighed har været noget forskellig til de forskellige Tider, men der har altid været en statsretlig Forbindelse. Det er ren ABC for enhver, det kender noget til Danmarks og Sønderjyllands Historie.

Jeg skal saa vende mig til den ærede Ordfører Hr. Wilmann med nogle faa Ord. Det ærede Medlem gav os en lang historisk Forelæsning om, hvordan det var gaet